

de les disfresses.

Anaven preparats, la formiga anava disfressada de llibre i el colomet anava disfressat de llapis.

La formiga ja estava cansada així que se'n va anar a dormir, mentre que el colomet va aguantar fins a la fi.

Pel matí el colomet fi contà qui guanyà el primer premi, el segon i el tercer, li digué: "el primer premi el va guanyar una xiqueta que anava disfressada de papallona de molts colors, el segon premi el guanyà un xiquet i una xiqueta que anaven vestits de metge i pacient i el tercer premi el guanyaren dos xiquets que anaven disfressats de patins".

Quan es van acabar les festes estaven molt disgustats sobre tot el colomet, per què a totes les revetlles estava fins quant s'acabaven.

La formiga tractava de consolar-lo, i li deia: "No plores amic meu, l'any que ve també hi hauran més festes".

"Però potser ja no estiga jo", li deia el colomet.

Per a tractar de consolar-lo, la formiga digué al colomet: "Ves a donar una volta pel poble, i no tornes molt prompte".

Mentre tant la formiga, que sabia que era el seu aniversari li preparà una xicoteta festa

Va buscar tots els coloms de la seua família.

Quan el colomet tornà al Tossal Gros es va trobar amb la festa i la formiga li digué: "Està tota la teva família". El colomet tot content abraçava els seus pares i li donà les gràcies a la formiga .

"I al pastís , per què diu feliç aniversari ?" -preguntà el colomet .

"Es que ja no te'n recordes avui es el dia de teu aniversari

"I quants anys complisc?". Preguntà el colomet.

"Ah, Jo no ho sé", digué la formiga, "això ho hauries de saber tu".

"Jo ho sé però no me'n recorde".

Els seus pares interrompiren per dir-li que en complia dos.

Al cap d'un ratet, els pares de colomet digueren: "ja es hora de despedir-se".

El colomet digué amb el cap i després digué: "Però si no us ho hem acabat de contar tota l'història".

"Vinga va ens quedarem un estoneta més però, després a l'hora que nosaltres direm ens anirem", digueren els pares.

Així que la formiga i el colomet contaven tota l'història, els pares de colomet estaven

encantats de sentir tot el que els contava el seu fill.

"Ja es hora d'anar cap a casa per què ja es tard i nosaltres ara tenim una nova casa que es troba situada molt lluny".

El colomet i la formiga es despediren i es van dir adéu però van acordar que a l'estiu pròxim anirien junts a acabar de donar la volta pels pobles que es van deixar.

La formiga plorava molt però el colomet li deia : "No plores que l'estiu pròxim ja ens tornarem a veure".

"Si, si però tu estàs molt lluny i jo no podré anar a veure't deia la formiga plorant".

"Adéu amiga m'hi he alegrat molt d'haver-te conegut".

El colomet es despedí i volant volant desaparegué entre els núbols.

Al cap de dos o tres setmanes la formiga va rebre una carta

De qui serà?, es preguntava, tenia dubtes fins que llegí: senyor i senyora coloms.

Obri la carta i era del seu amic el colomet que li deia que ja havia arribat a la seua casa i que pensava molt amb ella i sobre tot que ja volia que tornara a ser el mes d'agost per a tornar a torbar-se i a anar de festa a les Coves.

2n Premi Categoria A.- Autora: Julia Albert Ferrando

AQUELL SOROLL MISTERIÓS

A l'hivern quan fa fred, sempre vaig a casa els meus avis i a la vorà de foc em conten anècdotes, contes,

Recorde una anècdota que em va contar el meu avi que deia així:

Era una nit d'estiu i jo estava jugant al carrer quan el meu pare em va dir que li donara un encàrrec al meu oncle, que vivia al carrer de darrere de l'església. Ja estava ben prop, només tenia que travessar un carrer fosc del costat de l'església.

A mi no em feia cap gracia passar per aquell carrer tan fosc a aquelles hores de la nit. Quan estava a la meitat del carrer vaig sentir a algú que em deia sssshhhhhh...

Jo assustat vaig donar una altra passa i vaig tornar a sentir aquell misteriós soroll sssshhhhhh.... però aquesta vegada sense arribar a casa del meu oncle vaig anar-me'n

corrent cap a ma casa. Tota la nit vaig estar pensant que podria ser aquell soroll tan misteriós.

L'endemà el meu pare li va preguntar al meu oncle si li havia donat l'encàrrec, però ell li va dir que no sabia res.

Aleshores el meu pare em va remorar i em va preguntar perquè no li l'havia donat, i jo, després de pensar-ho bé, li vaig dir que m'havia enjogassat i no ho havia recordat, perquè segur que allò no s'ho creia.

Passats uns dies em va tornar a donar un altre encàrrec per al meu oncle, també era de nit., i jo de seguida vaig pensar en aquell misteriós soroll de la passada nit.

Tot va anar bé fins al carrer fosc del costat de l'església.

Allí vaig caminar fins a la meitat on vaig tornar a sentir a algú que em deia sssshhhhhh... Sense donar més passes vaig córrer fins a ma casa.

A l'arribar vaig veure a mon pare que estava prenent la fresca al carrer, i tot assustat li vaig dir que vinguera amb mi perquè hi havia un home que em volia agafar o em per-